

– По-високо! – провикна се Скарлет.

Изабел, нейната най-добра приятелка, отново повдигна клона и старателно го закрепил между храста и възлестия ствол на старо дърво. Сега беше на височината на главата ѝ.

– Мисля, че това е прекалено високо – обади се Облак, еднорогът на Изабел, като хвърли на препятствието поглед, изпълнен със съмнение.

Скарлет потупа еднорога си по шията и отметна русата си коса назад. Сините ѝ очи блесяха. Бузите ѝ се бяха зачервили от ледения вятър, около нея се стелеше вихрушка от снежинки.

АКАДЕМИЯ ЗА ЕДНОРОЗИ

– Не е твърде високо за нас двете, нали, Жар?

– Категорично. Ще го прескоча с лекота! – изцвили Жар. Дръзкият еднорог с огненочервени и златисти шарки по снежнобялата козина обичаше предизвикателствата също като Скарлет. – Гледай сега, Облак!

Жар препусна стремително към импровизираното препятствие. Когато излетя, Скарлет заби ръце дълбоко в копринената ѝ грива. Очите ѝ се насълзиха от леденостудения въздух. Обожаваше усещането за полет и после приземяването. Щом Жар докосна земята, изпод копитата ѝ се разхвър-

Скарлет и Жар

чаха оранжеви искри и Скарлет долови слаб аромат на карамелизирана захар.

Изабел ахна.

– Невероятно беше. Скочихте толкова високо, сякаш имахте намерение да отлетите!

Сърцето на Скарлет трепна, изпълнено с надежда – великолепният скок, искрите и сладкият мирис. Възможно ли беше това да означава, че Жар скоро ще открие магическите си сили? Всеки еднорог на острова се раждаше със специална вълшебна сила – просто трябваше известно време, докато тя се разкрие. Някои еднорози можеха да летят, други – да стават невидими, трети умееха да създават светлина или огън. Скарлет нямаше търпение Жар да открие силата си, така ѝ се искаше нейният еднорог да може да лети.

Беше десетгодишна, когато дойде в Академията и получи своя еднорог, точно както всички останали момичета и момчета, дошли по същото време. Учениците минаваха специално обучение, за да станат пълноправни пазители на Острова на

АКАДЕМИЯ ЗА ЕДНОРОЗИ

еднорозите, прекрасната земя, на която всички те живееха.

Беше наясно, че ще успее да се дипломира в края на годината само ако Жар открие своята магическа сила и двете се свържат. Тя пусна косата си да падне напред и започна да търси златисточервен кичур като тези в гривата и опашката на Жар, което би показало, че вече са свързани. Но в русата ѝ коса все още нямаше огнено пламгъче. Разочарована, тя пак се върна към скоковете.

– Вдигни го още – провикна се тя с надеждата, че ако клонът е достатъчно високо, Жар може наистина да полети!

– Ще го вдигна след минутка. Но първо е мой ред – отвърна Изабел, обръщайки Облак с лице към препятствието. Облак беше красив единорог с нежни кафяви очи.

– Мисля, че е прекалено високо за мен, Изабел – притеснено каза той.

– Не, не е – възрази момичето. – Жар го прескочи с лекота. Хайде да опитаме!

Скарлет и Жар

– Почакай, Изабел! – прошепна Скарлет, забелязала госпожа Коприва, една от преподавателките, да приближава в галоп върху еднорога си Мащерка.

Изабел не ѝ обърна внимание.

– Не ставай досаден, Облак! Хайде. Давай да опитаме!

– Изабел! – изсъска Скарлет. – Зад теб!

От всички варианти някой да ги спипа като скачат, най лошият беше това да е госпожа Коприва. Беше много строга и лесно кипваше.

– Изабел! – разнесе се острият ѝ глас, стряскайки момичето. – Надявам се, че не се канеше да прескочиш това! – Очилата на госпожа Коприва подскочиха върху костеливия ѝ нос, когато еднорогът ѝ спря.

– Ама... разбира се, че не, госпожо Коприва – бързо отговори Изабел. – Ние само поставяхме препятствия, не ги прескачахме.

– Изобщо не ги прескачахме – присъедини се Скарлет, клатейки усърдно глава.

